Nikolaus Rham'i jutluse peale, õigekssaamisest armu läbi, oli Antonius Bomhouwer ühe kirja wälja saatnud ja seda õpetust hukka mõistnud. Küsitud, kas tema seda, et inimesed oma pattusi heategudega tasuda wõitsiwad ja tusuma peaksiwad, ka pühakirja järel tõeks tunnistada wõiks, oli tema seda tõeks tunnistamist oma peale wõtnud ja oli selleks awalik waidlemine Riia Toompea kirikus, kõige Raeherrade, kodanikkude ja koguduse ees määratud. Ewangeliumi usutunnistuse õpetajad, Knöpken ja Rham, oliwad teda oma pühakirja peale põhjustatud küsimistega kitsikusse ajanud, nenda et tema enam midagi wastata ei teadnud. Selles kitsikus näib Antonius Bomhouwer Paapstlaste kombel ühel wiisil wastanud olema, mis kõiki kogudust nii wäga pahandas, et teda ülsi kirikust wälja minna lasta ei usaldatud. Knöpken kirjutab: „Pärast waidlemist aga, kuida püha Paulus õpetab 2. Thessal. 3.: „Ärge pidage teda ometi kui waenlast, waid manitsege teda kui wenda," wõtsime mina ja Nikolaus Rham ja tema majaperemees Heinrich Kaffmeyster teda oma wahele ja saatsime teda, et temale paha ei sünniks. Kui mitte, siis oleksiwad poisid teda mädamunadega ehk ka weel halwemaga loopinud. Kuida tema siis ka ise ütles: „Per deum, vos juxta christianae caritatis regulam agitis

mecum, etiam inimico benefacientes; quod si vos in mea essetis manu, sicut ego in vestra, nequoquam tam mansuete vobiscum agerem" — „Jumala ees! Teie käite minuga kristliku armastuse seadust mööda ümber, et Teie ka waenlasele head teete; olekssite Teie minu käes, nagu mina Teie käes, mina Teiega nii peenest ei tallitaks."

Kirikust oliwad kõik suure Gildi majasse kokku läinud, waidlemise üle otsust tegema. Lutheruse õpetuse eestkostjatele sai õigus antud, Paapsti eestkostja õpetus sai hukka mõistetud. Weel on teda seal wennalikult manitsetud tõele tunnistust andma ja „ennast mitte targemaks pidama, kui Jumalat." Kui see kõik aga ei aitanud, siis sai selle asja seletus Raekohtu hooleks antud, Jumala-sõna järel selle üle kohut mõista. Raekohtu poolest on siis ka mõistetud, Antonius Bomhouwer'it, kui üht kangekaelist wastapanijat kogudusest wälja heita ja u m b r a h u alla panna, nenda et keegi temaga ümberkäia, temale korterit ega muud ülespidamist anda ei tohtinud, kuida see sel ajal pruuk oli. Nüüd ei wõinud Hinrik Kaffmeyster teda muidugi enam omas majas pidada. Selle peale on Antonius Bomhouwer Tallinna läinud ja kuida Andreas Knöpken'i kirjast näha, on tema weel aastal 1527 seal puhastatud Ristiusu kiriku